

---

egy táj lépcsőfokai

JUNG KÁROLY

A KŐFARAGÓ

Kemény a kő, mint a szív,
Mint a kiégett,
Ütszéli parasztbocskor.
S a véső is, ahogy visszapattan,
A nap elnyeli a szikrát,
A szél elkapja a kovaszagot.
Már azt sem érezni.
Csak a kőpor állandó,
Millió lándzsaként a tüdőben.
De a kapitális betűi
Sorra kirajzolódnak,
Utána valamennyinek
A talpa is;
Az U helyett a V, K helyett C,
Hogy a későn jöttek egykor,
A lehető korok valamelyikében
Megcsodálják.

A KÖVET UNALMAS EJSZAKÁJA

Fölhúzzák a fölvonóhidat,
A poroszlók lefejtik magukról a vértet.
A kapuőr fölvonja a hidat,
Utoljára ezen a napon,
Utoljára fohászkodik a csigáknak,
Mielőtt az éket a küllők közé ütné.
Az ég kitérül az összes neszek fölé,
Beleértve békát, éji madarat, tücsköt.
Illanó mécsbogár rajzolja betűit.
A követ jobb híján elpihent,

Rimát sem kerítették neki éjszakára.
De a toronyban kipattan az ablakszárny,
Gyertya világa imbolyog az ólomkeretben,
S felszáll az aranypor az üvegcséből.
A szokatlan pannón éjszakában
Íme, arany! — valamint ezernyi bogár.
Túl az árkon, túl a hídon,
A kalmársoron öszvér dobbant,
A jászlak felől rusztikus szénaszag.
S e véletlen harmóniát
Csak egy sóhaj zavarja,
Fekhelyén sóhajt a követ,
Itália csapszékei járnak eszében.

JEGYZETEK EGY IDEGEN SORHOZ

Most tél van és csend és hó és halál.
Az ember beleőszül, ha társára gondol.
Keze zsoldáros, agg papokra jár,
Keze ott nyugszik az énekek között.
Most tél van és csend és hó és halál.
Az aranyváros fölött rézzé vált az ég,
A házak alatt vassá a föld,
És átok lengeti fekete lobogóját.
Most tél van és csend és hó és halál.
Ahová véletlen kerülsz, otthon vagy,
Aki otthon van, nem biztos benne.
Érted szólnak, háromfelé hívnak.
Most tél van és csend és hó és halál.
Vesztőhely, történelem a leszántott dombon,
S mire a por is leszáll nyomodban,
S mire a nap örökre leáldozik,
Elhal a szó, nyerítés, paták robaja.
Mert tél van most és csend és hó és halál.

A NÁDASBAN

Hogy itt élünk, ide tartozunk.
Hogy itt éltek, akik éltek előttünk,
Kézfogás ez vagy korbácssuhintás:
Történelem.
S ami történelem, vagy lehetett volna csak,
Az a mindenkori írás,
Pergamenen, függőpecséttel, fatokban,
Még a félrecsúszott kés nyoma is rajta;
Vagy egy lángoló szempár például,
Vagy a bocskoros,
Aki buckák között lapulva
A vonuló janicsárokat leste,
Aztán zokogott férfimódra, akár Akhilleusz,
Bár róla mit se tudott,
Lassan lecsúszott az átfogott nádcsomó tövébe,
Talpa alatt átütött a sárga, poshadt víz,
Ropogott az időtlen avar, minden nádszál,

Az égben a pákák összeértek, bólítottak,
Kopjaerdő, fenyegetően az égnek.
A bocskoros istent átkozta, foga összekoccant,
Pogány átkot mondott,
S arccal a lehetetlenbe bukott.

ESTI ZSOLTÁR

Mikor partba ütötte orrát
Az utolsó ladik is,
Mikor már mindenki
Gyertyagyújtáshoz készülődik,
A tiszteletes az égre néz.
Mint a szép híves patakra
A szarvas kívánczik,
Szava úgy száll az úr
Lába elébe;
Vele a halászké,
Földművelőké,
Erre elhallgat minden,
Erdei vad a rét vizében
Nézi magát, a falu is,
S messze túl a szőkevény.
De benne az idegen hold is,
És látja magát az Úr,
Az örök csillag-mécses.
Könyörgés, fájdalom
Illan a csillagok felé.

KÉT UTAS

Hatalmas kövek, téglák,
Egymáson habarcs nélkül,
Köztük a kerges egybeállt idő
Oltott mész szagát idézve,
Verejtékszagot és dögvész szagát.
De a pillanat, az időtlen táulás:
Amikor a fal az egyetlen ép bástya mellett
Kettévált és megindult lefelé.
A férfivállnyi hasadékon
Gyerekek bámulnak,
Lent, a vízimalomra,
Vagy inkább azok helyére;
A kendergyárra szemközt,
A viztoronyra,
S itt füttyül a szél is azóla.
Kattan bicska, omlik a téglapor,
A szemcsék tánca vékony sugárban:
Aki megelőzött,
Melléje kerül sz végül is.
A kompot leste előtted, a révészeket,
Bárcsak ez egyszer később jönnének.
Amikor kibukkantak
A szurdok meredélye előtt,

Leballagott a kövesztett
Sós halak szagában,
Közben a szekereket
Óvatos gyanakvással szemlélte,
Melyeken lúdsziros hajú,
Varkocsos parasztok ültek.